

zaslechl, jak povídáš své služce něco jiného. Jsem si skoro jistý, že jsi mluvila o sestřích.“

Larissa se zhluboka nadechla. Docela se bavila Derrenovou nevráživostí a líbilo se jí ho provokovat. Teď jí však poprvé rozzlobil.

„Špehoval jsi mě?“

„Samozřejmě že ne, za koho mě máš? Ale měla jsi pootevřené dveře. Zaslechl jsem útržek rozhovoru.“

„Pak ses zřejmě přeslechl.“

„Larissa nemá sestry, Derrene,“ vložil se do hovoru Liam a odsunul prázdný talíř. „Pojďme se projet, bratře, vyčistíme si hlavu.“

Navečer vzal Liam Larissu na procházku uličkami města. Obchodníci právě sklízeli své zboží a do ulic se začínaly vkrádat stíny. Larissa sledovala ženy klábosící kolem studny, jak se zvedají k domovu, bohatí měšťané opouštěli vinné sklípky a loučili se se sousedy, děti už nekřičely a neběhaly venku, město začínalo utíchat.

Noční město nebylo dobrým místem pro vznešené dámy. Liam však věděl, že s ním je Larissa v bezpečí, a Larissa to věděla také.

„Jaká byla projížďka?“ zeptala se.

„Osvěžující,“ odpověděl Liam. „Dlouho jsme si s bratrem nepovídali.“

„Doufám, že jsi nemluvil příliš.“

„Tvé tajemství mu nevyzradím, nepochopil by to. Myslel by si, že jsi mě ovládla. Musíš být ale opatrnější, Larisso.“

„Proč to říkáš?“

„Derren tě včera viděl. Byl zrovna venku, když jsi vystřelila z domu jako blesk a hnala ses bůhvíkam.“

„Tušila jsem, že to byl on. Sledoval mě, ale zbavila jsem se ho.“

„To mi došlo. Říkal mi, že ho začal otravovat nějaký tulák, takže ses mu ztratila. Byl rozzuřený. Důvěru jsi v něm zrovna neprobudila.“

